

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. Z.,**
nar. ,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č. j. CPR-17171-3/ČJ-2023-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-12426-22/ČJ-2023-000022-SV ze dne 3. 4. 2023, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ či „zákon“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

konstatováno, že se na žalobce podle § 120a odst. 1 téhož zákona vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona a jeho vycestování není možné. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, která bude stanovena postupem podle § 120a odst. 5 zákona.

2. Žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), bylo třeba rovněž zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce dle § 50 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce byly zjištěny všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale byly opomenuty okolnosti svědčící v jeho prospěch. Žalobce má za to, že došlo rovněž k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalovaný aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami. Žalovaný ve svém rozhodnutí neuvedl žádnou samostatnou úvahu. V rozhodnutích absentuje řádné odůvodnění délky zákazu pobytu v čl. státech EU, což zapříčiňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Správní orgán v podstatě konstatuje, že vyhoštění na rok je zcela přiměřeným opatřením, kterým stát reaguje na relativně krátkou dobu neoprávněného pobytu v ČR, jinak společensky nezávadového, bezúhonného a pouze excesivně protiprávně jednajícího člověka, který navíc sám ukončil protiprávní stav a věc začal aktivně řešit. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření, jeho forma i délka jsou nepřiměřené a odporují zásadě proporcionality a právní jistoty. S ohledem na neoprávněný pobyt, který žalobce nezpochybňuje, jeho délku a okolnosti případu, je uložení ročního správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince do budoucna. Správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života. Prvoinstanční orgán sice uvádí hlediska dle § 174a zákona, avšak nevypořádává se s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je poměrně formalistické, hodnocení nepokrývá konkrétní situaci. Správní orgán nezohledňuje dostatečně specifika případu. Vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštěním vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života, správní orgány nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobce. Žalobce je sice mladý a zdravý, ale vyhoštěním zaniká jeho oprávnění pobývat i v jiných státech EU i na bezvízový styk a je mu tak značně omezena svoboda pohybu i tam, kde se protiprávního jednání nedopustil. Byť samotné oprávnění správního orgánu takto omezit svobodu pohybu žalobce v její podstatě nezpochybňuje, zpochybňuje stanovenou délku. Správní orgán věděl o družce účastníka, o jeho dítěti, o tíživé situaci v domovské zemi původu, kdy i otec a bratr družky účastníka bojují u Bachmutu, správní orgán musí nutně předpokládat trudnou budoucnost rodiny účastníka i s ohledem na materiální zázemí, přesto vyhostil účastníka z ČR (byť dočasně nelze SV vykonat) a v podstatě mu tak znemožnil návrat do EU na značnou dobu, právě v době, kdy bude účastníka jako otce a živitele nejvíce zapotřebí z hlediska obživy rodiny. Není pravdou, že se žalobce do neoprávněného pobytu dostal vědomě. Úvaha správního orgánu o přiměřenosti byla povšechná, nekonkrétní, zlehčující reálné poměry žalobce. Nebyl zdůvodněn zájem státu na tom, aby zde žalobce po pravděpodobně dlouhé době po vydání případného rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování opět nemohl rok pobývat. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán měl informace k posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

přiměřenosti rozhodnutí, byl mu znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného a společensky nezávadového žalobce (otce nově narozeného dítěte), který sám dobrovolně ukončil protiprávní stav (když jej zjistil), v řízení vypovídal a byl zcela součinný. Je zde prostor minimálně pro úvahu o kratší délce vyhoštění, která nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Správní orgán přeskočil polehčující okolnosti, ačkoliv konstatuje, že vyhoštění je uloženo v přiměřené délce, nelze brát takové konstatování za dostatečné.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Není zřejmé, jakého nezákonného postupu se měl dopustit. Opatření bylo zvoleno přiměřeně. K námitce, že není pravdou, že se žalobce dostal do neoprávněného pobytu vědomě, uvedl, že žalobce do protokolu sdělil, že si je vědom skutečnosti, že mu ke dni 29. 1. 2022 zanikla platnost jeho zaměstnanecké karty a na území dále pobýval na základě biometrického dokladu, který jej opravňoval k pobytu do 28. 4. 2022. Dále žalobce měl uvést, že mu zaměstnanecká karta byla vydána pro práci ve společnosti, kde však ukončil pracovní poměr. Při žádosti o změnu zaměstnavatele došlo k chybě a pobyt byl ukončen. Dle žalovaného je patrné, že si žalobce musel být vědom toho, že v souvislosti se změnou zaměstnání mohou nastat komplikace a měl se o řízení zajímat. Žalobce si nepochybně musel být vědom změny zaměstnavatele.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 7. 1. 2023 se žalobce dostavil na OPKPE Praha ohledně svého pobytu. Předložil biometrický cestovní doklad Ukrajiny a lustrací bylo zjištěno, že měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání (zaměstnanecká karta), který však ke dni 29. 1. 2022 zanikl.
6. K výsledku žalobce dne 7. 1. 2023 sdělil, že je zdravý. Na území Schengenského prostoru přicestoval dne 13. 5. 2021 přes maďarský hraniční přechod na základě českého víza typu D s dobou platnosti do 17. 10. 2021 na 60 dnů s počtem vstupů 1. Na území ČR vstoupil téhož dne a následně získal pobytové oprávnění ve formě zaměstnanecké karty. Je si vědom toho, že platnost karty zanikla ke dni 29. 1. 2022, následně jej k pobytu opravňoval jeho biometrický doklad, a to do 28. 4. 2022. Tuto skutečnost se však dozvěděl až ke konci roku. Sám se rozhodl svůj pobyt řešit. V současné době se zdržuje v Praze v bytě, jehož adresu (X) řádně hlásil. Má sepsanu nájemní smlouvu. Bydlí tam s přítelkyní, která je těhotná. Žalobce nepracuje, stará se o něj přítelkyně. Karta mu byla vydána k práci ve společnosti, kde již skončil pracovní poměr v prosinci 2021, následně požádal o změnu zaměstnavatele, ale pobyt mu byl v důsledku chyby ukončen. Má sjednáno zdravotní pojištění. Je svobodný a bezdětný. Jeho vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem vůči jeho přítelkyni. Jiné vazby zde nemá, pouze vlastní automobil. V domovské zemi má rodiče a sourozence, takže celou rodinu. Překážkou vycestování je válečný konflikt, který probíhá na Ukrajině a jeho těhotná přítelkyně.
7. Dne 8. 3. 2023 při výsledku partnerka žalobce sdělila, že je zdravá. Na území ČR disponuje dočasnou ochranou. Bydlí na adrese X společně s přítelem, se kterým společně žijí 2,5 roku. Na adrese, kde bydlí, mají řádně sepsanu nájemní smlouvu. Měsíční náklady na bydlení jsou 18 000 Kč, z toho má 4 000 Kč od státu a zbytek jí posílá otec z Ukrajiny. Je těhotná v osmém měsíci. Stará se o přítele, neboť ten nemůže zde pracovat. Nyní se však stará on o ni z důvodu těhotenství. Je srozuměná s tím, že zde žalobce nyní pobývá v nelegálním pobytu, po skončení konfliktu chtějí odjet společně zpět na Ukrajinu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
14. Podle § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců *není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3).*
15. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.*
16. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že zásadní pochybení správních orgánů nenalezl. Správním orgánem I. st., jakož i žalovaným byly zjištěny všechny podstatné okolnosti případu, které byly poté řádně zohledněny v rámci ukládání opatření. Správní orgány označily a při rozhodování vzaly v úvahu nejen přítěžující okolnosti, jak se domnívá žalobce, ale i okolnosti polehčující, jak bude popsáno dále.
17. Co se týče námitky nepřiměřenosti uloženého opatření včetně nepřiměřenosti jeho uložené délky, soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou. Správními orgány bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

shledáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území ČR bez oprávnění 29. 4. 2022 do 7. 1. 2023. Žalovaný takto stanovenou délku neoprávněného pobytu potvrdil, přičemž soud neshledal v tomto ohledu pochybení. Žalobce svým jednáním bezesporu naplnil příslušnou skutkovou podstatu, neboť ve vymezeném termínu pobýval na území ČR neoprávněně. Takto vymezený neoprávněný pobyt ostatně nijak nezpochybňuje ani sám žalobce. Žalobcovo tvrzení, že o svém neoprávněném pobytu nevěděl, respektive, že se konkrétně měl až ke konci roku dozvědět o tom, že jeho oprávnění skončilo ke dni 29. 1. 2022, respektive možnost pobytu na biometrický doklad ke dni 28. 4. 2022, není z hlediska naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění relevantní.

18. Pokud jde o délku správního vyhoštění uloženého žalobci, soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
19. V daném případě bylo možné žalobci uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž mu bylo uloženo v délce jeden rok, tedy při dolní hranici možného rozmezí. Správní orgán I. st. uvedl, že délka správního vyhoštění byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. Bylo zohledněno, že na území žalobce pobýval od 29. 4. 2022 do 7. 1. 2023 bez platného oprávnění k pobytu. Svého neoprávněného vstupu na území ČR si byl plně vědom. Žalovaný uvedl, že roční správní vyhoštění za osmiměsíční neoprávněný pobyt považuje za zcela přiměřené opatření. K namítaným negativním důsledkům rozhodnutí do budoucna poukázal na to, že si žalobce byl svého pobytu vědom a musel s možnými negativními důsledky počítat. Je žádoucí ukončit neoprávněný pobyt cizinců na území ČR.
20. Soud má shodně se správními orgány za to, že v případě žalobce uložené správní vyhoštění v délce 1 rok nepředstavuje nijak nepřiměřené opatření. Byly také řádně zohledněny překážky vycestování i zjištěny žalobcovy rodinné vazby. Správní orgán nemůže neuložit cizinci správní vyhoštění jen proto, že by to pro něj mohlo mít v budoucnu negativní důsledky. Samozřejmě má takové rozhodnutí jisté negativní důsledky vždy, avšak v dané věci bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty žalobcem a s ohledem ke všem zjištěným okolnostem se nejedná o nikterak nepřiměřenou délku opatření. Správní vyhoštění v délce jednoho roku soud považuje za zcela adekvátní. Ve své žalobě i sám žalobce mj. uvádí, že nezpochybňuje svůj neoprávněný pobyt ani oprávnění správních orgánů jej omezit na svobodě. Žalobce nijak nezpochybnil ani vymezenou délku svého pobytu, která tak nesporně činila dobu od 29. 4. 2022 do 7. 1. 2023, tak jak ji vymezil správní orgán I. st., tedy jde o neoprávněný pobyt v délce více než půl roku, přibližně 8 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

21. Ohledně jednotlivých polehčujících a přitěžujících okolností lze uvést, že jak plyne z uvedeného, byla správním orgánem I. st. jako polehčující okolnost zohledněna spolupráce a součinnost žalobce, který v řízení vypovídal, není tedy pravdou, že by byly polehčující okolnosti správními orgány zcela opomenuty.
22. Má-li žalobce za to, že jako k polehčující okolnosti mělo být přehlédnuto k jím tvrzené bezúhonnosti a excesivnímu jednání, pak soud uvádí, že správními orgány bylo jako další relevantní okolnost zohledněno, že se v případě žalobce jednalo o neoprávněný pobyt vědomý. Je pravdou, že správní orgán I. st. uvedl, že se mělo jednat o vědomý neoprávněný vstup na území ČR, avšak žalovaným bylo již upřesněno, že se jednalo o vědomý pobyt. K tomu žalobce namítá, že se o neoprávněnosti pobytu dozvěděl až ke konci roku, tedy že se o vědomý neoprávněný pobyt nejednalo. Žalovaný pak ve vyjádření k žalobě doplnil, že si žalobce musel být vědom minimálně žádosti o změnu zaměstnavatele, kdy v této souvislosti bylo dle žalovaného na žalobci, aby stav pobytu sledoval, neboť si měl být vědom toho, že mohou nastat nějaké potíže, což se i následně stalo a pobyt byl ukončen.
23. Dle soudu se vzhledem k uvedenému, pokud jde o povědomí žalobce ohledně platnosti jeho pobytového oprávnění, nedá na základě daného skutkového stavu zcela vyloučit, že se žalobce o neplatnosti karty a možnosti pobývat na území toliko do 28. 4. 2022 skutečně mohl dozvědět až více než po půl roce od ukončení pobytu. I žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že žalobce si nutně musel být vědom toliko situace ohledně svého zaměstnání. Skutková zjištění v dané věci tak dle soudu sice nutně neprokazují vědomý neoprávněný pobyt, nicméně zároveň jednoznačně svědčí o žalobcově nedostatečné pozornosti věnované sledování tohoto pobytu. I kdyby tvrzení žalobce ohledně jeho nevědomosti neoprávněného pobytu bylo pravdou, pak o stavu svého pobytu žalobce vědět v každém případě měl. Lze dát za pravdu žalovanému, že si žalobce musel být nesporně vědom nepochybně minimálně skutečnosti, že měnil své zaměstnání, čemuž měl uzpůsobit sledování stavu pobytu. Bylo na něm, aby se o stav pobytu zajímal průběžně v potřebné míře a udržoval povědomí o tom, co je případně třeba učinit. Přestože tak žalobce v žalobě opakovaně akcentuje svou bezúhonnost a fakt, že se jednalo o jeho excesivní jednání, svědčí jeho jednání naopak o nedůslednosti pozornosti věnované jeho pobytu, což neodpovídá tomu, že má žalobce o pobyt v ČR zájem. Bylo na žalobci, aby stav svého pobytu sledoval, kdy si měl být vědom toho, že jeho pobytové oprávnění bylo platné toliko do 29. 1. 2022, respektive 28. 4. 2022. I kdyby o pobytu skutečně nevěděl, vědět o něm měl.
24. Správní orgány výslovně neuvádí, že by zohlednily jako další polehčující okolnost fakt, že se žalobce dostavil sám svůj pobyt řešit, avšak tomu je tak patrně proto, že vzhledem k uvedenému nebyla spolehlivě prokázána nejen žalobcova vědomost, ale ani nevědomost neoprávněného pobytu, neboli nelze zcela vyloučit, že žalobce neuvedl pravdivě, že se o neoprávněném pobytu dozvěděl až ke konci roku, kdy si naopak neoprávněného pobytu vědom být mohl. Pak by skutečnost, že se dostavil ke konci roku sám, polehčující být nemohla.
25. Okolnost v podobě vědomého neoprávněného pobytu tedy byla dle soudu u žalobce spolehlivě prokázána toliko ve vztahu ke změně jeho zaměstnavatele, kdy však bylo na žalobci, aby situaci ohledně svého pobytu sledoval. Neoprávněný pobyt tak vznikl jeho nedůsledným přístupem. Soud v každém případě neshledal překročení právního uvážení, kdy považuje roční správní vyhoštění za přibližně 8 měsíců neoprávněného pobytu za zcela adekvátní.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

26. K námitce žalobce, že mělo napadeným rozhodnutím dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života soud uvádí, že tuto shledal rovněž nedůvodnou. Správní orgán I. stupně i žalovaný se posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce řádně zabývali. Správní orgán I. stupně se zabíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
27. Správní orgán I. st. se zabýval existencí překážek vycestování žalobce dle § 179 zákona o pobytu cizinců, které byly shledány na základě závazného stanoviska MV ČR ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022. Vzhledem k tomu bylo postupováno podle § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
28. Žalovaný k tomu uvedl, že je mu známo, že žalobci bylo dne 26. 4. 2023 vydáno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění s platností do 31. 3. 2024. Žalobce je oprávněn na území pobývat do doby, kdy pominou překážky jeho vycestování. Žalovaný dále konstatoval, že udělené vízum neznamena nemožnost uložení správního vyhoštění žalobci. Vzhledem k tomu, že jeho vycestování není možné, jedná se o postup dle § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Po opadnutí překážky vycestování představované negativním závazným stanoviskem o možnosti vycestování žalobce bude třeba vydat následně nové rozhodnutí dle § 101 písm. e) správního řádu, kterým bude v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování. Žalobce bude povinen vycestovat až po odpadnutí překážky vycestování, a to ve lhůtě, která mu bude stanovena novým rozhodnutím.
29. K rodinným vazbám správní orgán I. uvedl, že z výpovědi přítelkyně žalobce vyplynulo, že ta je plně srozuměna s pobytovým statutem partnera. Je rovněž srozuměna s tím, jaké opatření bude jejímu partnerovi uloženo. Je si vědoma toho, že po dobu konfliktu na Ukrajině se budou oba nacházet na území ČR. Po skončení konfliktu mají dle vyjádření partnerky v úmyslu se partneři vrátit na Ukrajinu, rozhodnutí tudíž nebude nepřiměřeným zásahem do práv účastníků. Na území se nezdržuje osoba, ke které by měl žalobce vyživovací povinnost nebo by ji měl v péči (v době vydání prvostupňového rozhodnutí ještě nebylo známo narození dítěte). Na území ČR se žalobce zdržuje nepřetržitě od května 2021. Je dospělý a soběstačný, schopen se o sebe postarat. Je v pravidelném kontaktu s rodinou. Dle správního orgánu žalobce zcela nepřerušil své vazby k domovské zemi, z Ukrajiny vycestoval teprve v roce 2021, mimo území státu je tedy pouze krátkodobě. Vycestování na Ukrajinu žalobce plánuje, neboť tam má zázemí. Kromě probíhajícího válečného konfliktu a přítelkyně, která nedisponuje trvalým pobytem na území ČR, žalobce nesdělil jinou překážku vycestování.
30. Rodinnými vazbami žalobce se zabíral taktéž žalovaný, a to i ve vztahu k překážkám vycestování, kdy uvedl, že jestliže si žalobce na území ČR zakládal rodinné vazby, měl tak

činit s ohledem na své pobytové možnosti. Žalovaný konstatoval, že žalobcova partnerka není osobou v ČR trvale usazenou, nýbrž zde vyhledala ochranu před válečným konfliktem. Žalovaný poukázal na to, že chtěl-l žalobce zakládat v ČR rodinné vazby, musel si být vědom svého pobytového statusu a možných rizik. Rodinné vazby žalobce nebyly žalovaným shledány jakkoli výjimečné. Žalovaný dále s ohledem na závěr o vycestování zohlednil zdravotní stav žalobce, jeho finanční možnosti a absenci vazeb na území ČR vyjma partnerky a dítěte.

31. Nikterak výjimečnou neshledal žalobcovu rodinnou situaci ani zdejší soud, kdy všechny relevantní skutečnosti byly správními orgány zohledněny. V této souvislosti soud neposoudil jako důvodnou ani námitku, že nelze vycházet pouze z toho, že má cizinec v domovské zemi zázemí, soud uvádí, že v dané věci byla zohledněna celá řada jiných skutečností. Žalobce nepochybně na území Ukrajiny rodinné zázemí má, kdy konkrétně sdělil, že se tam mají nacházet jeho rodiče a sourozenci. Zároveň žalobce také sdělil, že v ČR má přítelkyni, se kterou dle vyjádření přítelkyně mají asi 2,5 roku společně žít. Při výslechu dne 7. 1. 2023 žalobce také sdělil, že jeho přítelkyně je těhotná. Při výslechu v březnu 2023 uvedla partnerka, že je v osmém měsíci těhotenství. V odvolání ze dne 10. 5. 2023 žalobce sdělil, že již došlo k narození dítěte. Žalobce má tedy rodinné vazby jak na Ukrajině, tak v ČR, přičemž v ČR se nachází jeho partnerka, která zde disponuje dočasnou ochranou, a jejich společné dítě. Lze tedy mít za to, že i současný stav, kdy žalobce pobývá v ČR, znamená odloučení od jeho rodinných příslušníků – rodičů a sourozenců žijících na Ukrajině, s čímž se však žalobce zjevně byl schopen vyrovnat, kdy mj. uvedl, že naposledy byl v zemi původu v roce 2021. Vzhledem k tomu, že se dítě žalobce a jeho partnerky narodilo na jaře roku 2023 a v době vydání obou rozhodnutí správních orgánů nadále probíhal na Ukrajině válečný konflikt, kdy z ničeho prozatím nevyplývá možný termín jeho ukončení, lze usuzovat, že v nejbližší době nebude muset žalobce ani jeho partnerka z ČR odcestovat, tedy nedojde ani k jakémukoli zásahu do rodinných poměrů žalobce v tomto ohledu, tj. k možnému odloučení od dítěte či partnerky.
32. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, na kterou upozornil již správní orgán I st., a sice že partnerka žalobce při výslechu sdělila, že mají mít údajně v plánu se po ukončení konfliktu navrátit na Ukrajinu, tedy za tohoto předpokladu dobrovolného vycestování situace by vycestování žalobce nemělo ani po ukončení konfliktu důsledky naopak de facto žádné, neboť by žalobce s partnerkou odjeli ze svého vlastního rozhodnutí, čímž by žalobce zároveň vyhověl nutnosti vycestování a pokud by na Ukrajině zůstali nadále, pak i ročnímu zákazu vstupu na území členských států EU. Žalobce by tak naopak mohl pobývat na Ukrajině s celou svou rodinou. K tomu lze též dodat, že, jak uvedl žalovaný, partnerka žalobce na území ČR disponuje toliko dočasnou ochranou, tedy její pobyt je upraven tímto institutem dočasné povahy. Po ukončení konfliktu tak budou oba partneři v obdobné situaci – ukončení pobytového oprávnění na území ČR, kdy žalobci poté bude stanovena přiměřená lhůta k vycestování, kdy partnerka s dítětem jej budou moci na Ukrajinu, popř. jinam, následovat. K námitce, že žalovaným nebylo přihlédnuto k tragické situaci rodiny družky žalobce, kdy její příbuzní se mají aktivně účastnit bojů, kdy dle žalobce lze usuzovat, že po skončení konfliktu bude zapotřebí, aby žalobce rodině pomohl, soud uvádí, že v žádném případě nezpochybnuje nesporně zásadní negativní důsledky válečného konfliktu, který dle sdělení žalobce má dopadat na rodinu jeho družky a tím i na žalobce. Co se však týče péče o rodinu a zajištění jejího financování, pak k tomu soud dodává, že žalobce sdělil, že ke dni konání výslechu nepracoval (přišel dle svého sdělení o zaměstnaneckou kartu a při žádosti o změnu pracovního poměru byl v důsledku chyby

pobyt ukončen), tedy se na financování podílet nemohl, jak potvrdil i při výsledku stejně jako to potvrdila i jeho partnerka, a mohl toliko zajišťovat pouze péči o těhotnou partnerku, respektive později i o narozené dítě.

33. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
34. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 8. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.